

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Č., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. L., B., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo V-22/10 a sp. zn. 6 Tost 2/2011 a Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5 T 1/04 a sp. zn. 5 T 1/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2011 doručená sťažnosť J. Č., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Tdo V-22/10 a sp. zn. 6 Tost 2/2011 a Krajským súdom v Banskej Bystrici

(ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 T 1/04 a sp. zn. 5 T 1/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. apríla 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 T 1/04 z 9. mája 2007 bol sťažovateľ uznaný vinným z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 a § 219 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 3 a nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 13/2008 z 20. októbra 2009 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 v rámci dovolacieho konania bolo vyslovené porušenie zákona najvyšším súdom v odvolacom konaní, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“), odvolacie uznesenie bolo zrušené a rovnako aj rozsudok krajského súdu s tým, že vec bola vrátená krajskému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie. Ďalším uznesením dovolacieho senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 bol sťažovateľ (ktorý sa počas dovolacieho konania nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody) vzatý do väzby podľa § 380 ods. 2 nového Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku.

Sťažovateľ 15. decembra 2010 požiadal krajský súd o prepustenie z väzby. Žiadosť odôvodnil tým, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je možnosť uloženia vysokého trestu dôvodom väzby a odôvodnenie väzby s poukazom na neprávoplatné odsúdenie v inej trestnej veci je porušením prezumpcie nevinoty. Pri osobnom výsluchu 30. decembra 2010 doplnil žiadosť tým, že najvyšší súd mal pri rozhodovaní o vzatí do väzby vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku postupovať a o väzbe a dôvodoch rozhodovať podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný poriadok“). Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 T 1/04 z 30. decembra 2010 bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu aj po zrušení pôvodného rozsudku v rámci dovolacieho konania naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku s tým, že nezistil žiadne procesné pochybenia pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v rámci dovolacieho konania,

pričom ustanovenie § 380 ods. 2 nového Trestného poriadku upravuje postup súdu, keď sa v konaní o dovolaní rozhoduje zároveň o prípadnej väzbe. Ustanovením § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku sa riadiť nemôže, keďže o dovolaní sa rozhodovalo podľa nového Trestného poriadku, pričom ustanovenie § 380 ods. 2 nového Trestného poriadku je špeciálnym ustanovením, ktoré sa týka konania o dovolaní a rozhodovania o väzbe. Ustanovenie § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku sa týka len konania v prvom stupni a konania o riadnom opravnom prostriedku.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2011 z 3. februára 2011 sa rozhodlo, že

1. podľa § 149 ods. 1 písm. a) starého Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie krajského súdu zrušuje v celom rozsahu;

2. podľa § 72 ods. 2 starého Trestného poriadku s poukazom na dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) a c) starého Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby sa zamietá.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa treba plne stotožniť s názorom sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd pochybil, keď v rozpore s ustanovením § 564 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku postupoval v posudzovanej veci podľa nového Trestného poriadku. S argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej dôvody väzby mali byť posudzované podľa § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku (teda ako opätovné vzatie do väzby v rovnakej veci), sa však nestotožnil. Väzbu po zrušení právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní a vrátení veci na nové prerokovanie a rozhodnutie je potrebné posudzovať samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní bez ohľadu na to, či bol obvinený v pôvodnom konaní ešte pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody z väzby prepustený. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené 17. februára 2011.

Žiadosťou z 11. marca 2011 doručenou krajskému súdu toho istého dňa požiadal sťažovateľ znova o prepustenie z väzby, a to s poukazom na skutočnosť, že 9. marca 2011 uplynula trojmesačná lehota väzby podľa § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku, teda opätovnej väzby v tej istej veci, keďže do väzby bol nanovo vzatý najvyšším súdom v dovolacom konaní 9. decembra 2010. Vzhľadom na to, že predseda senátu krajského súdu nepožiadala najvyšší súd o predĺženie lehoty väzby najneskôr desať dní pred skončením

príslušnej lehoty, mal byť 9. marca 2011 prepustený, čo sa však nestalo. Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 T 1/2011 z 21. marca 2011 bola jeho žiadosť podľa § 72 ods. 2 starého Trestného poriadku zamietnutá s tým, že proti uzneseniu je prípustná sťažnosť.

Podľa názoru sťažovateľa uvedenými postupmi všeobecných súdov došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

V dovolacom konaní uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 došlo k opätovnému vzatiu sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku, hoci obžaloba bola podaná vo februári 2004, teda počas účinnosti starého Trestného poriadku. Preto s poukazom na intertemporálne ustanovenie § 564 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku pri rozhodovaní o opätovnej väzbe sťažovateľa bolo treba aplikovať starý Trestný poriadok. Podľa sťažovateľa je teda protiústavné už toto prvotné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bol vzatý do väzby.

Pochybenie najvyššieho súdu rozhodujúceho o väzbe sťažovateľa v súvislosti s dovolacím konaním konštatoval neskôr iný senát najvyššieho súdu, ktorý uznesením sp. zn. 6 Tost 2/2011 z 3. februára 2011 vyslovil názor, že u sťažovateľa sú dané dôvody väzby nie podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku, ale podľa § 67 ods. 1 písm. a) a c) starého Trestného poriadku. Ani tu však neboli správne posúdené dôvody väzby, keďže išlo o väzbu opätovnú, a to potom, čo už v minulosti bol sťažovateľ v tej istej veci z väzby prepustený. Preto existenciu dôvodov väzby bolo potrebné správne skúmať podľa špeciálnej úpravy dôvodov väzby vyplývajúcej z ustanovenia § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku, nie teda podľa § 67 ods. 1 starého Trestného poriadku, ako to nesprávne posúdil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tost 2/2011 z 3. februára 2011.

Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd sa pri posudzovaní dôvodov väzby odvolávajú na ustanovenie § 380 ods. 3 nového Trestného poriadku a tvrdia, že vzhľadom na toto ustanovenie je potrebné väzbu (jej dôvody) sťažovateľa posudzovať samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní, a preto sa na túto väzbu vzťahujú dôvody väzby podľa § 67

ods. 1 starého Trestného poriadku. Tento právny názor nie je správny a je v rozpore s ustanovením § 380 ods. 3 nového Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia sa totiž iba dĺžka trvania väzby podľa § 380 ods. 1 alebo 2 posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní, nie teda dôvody väzby. Ustanovenie a dôvodová správa k nemu nehovorí nič o tom, že na takúto väzbu sa vzťahuje výlučne ustanovenie § 67 ods. 1 starého Trestného poriadku. Práve naopak, aplikácia dôvodov opakovanej väzby je prípustná. S formuláciou, podľa ktorej väzbu po zrušení rozsudku v dovolacom konaní z pohľadu dĺžky jej trvania je potrebné posudzovať samostatne, sťažovateľ súhlasí, avšak zdôrazňuje, že ide nepochybne len o ustanovenia vzťahujúce sa k pojmu „čas“ alebo „dĺžka“, nie však k pojmu „dôvody“ väzby.

Nezákonné ustálenie dôvodov väzby podľa § 67 ods. 1 starého Trestného poriadku vo svojich dôsledkoch vyvolalo aj protizákonné trvanie väzby sťažovateľa. Pri správnej aplikácii § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku by sa muselo vychádzať z ustanovenia § 71a ods. 1 starého Trestného poriadku, podľa ktorého väzba podľa § 67 ods. 3 v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať najviac tri mesiace, pričom návrh na jej predĺženie treba doručiť súdu najneskôr desať dní pred skončením príslušnej lehoty. Ak sa tak nestalo, obvinený musí byť najneskôr deň po uplynutí lehoty prepustený z väzby. Krajský súd o predĺženie lehoty nepožiadaval a sťažovateľ nebol 10. marca 2011 prepustený. Preto 11. marca 2011 požiadaval o prepustenie z väzby, avšak uznesením krajského súdu sp. zn. 5 T 1/2011 z 21. marca 2011 doručeným obhajcovi sťažovateľa 29. marca 2011 bola žiadosť zamietnutá.

Napokon došlo aj k priesťahom v konaní krajského súdu v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. decembra 2010. Krajský súd o žiadosti rozhodol 30. decembra 2010. Uznesenie bolo doručené 12. januára 2011, sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť doručenú krajskému súdu 18. januára 2011 a krajský súd predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie 25. januára 2011. Najvyšší súd rozhodol 3. februára 2011, pričom jeho uznesenie bolo doručené krajskému súdu 11. februára 2011 a ten ho sťažovateľovi doručil 17. februára 2011. Krajský súd podľa uvedeného postupu rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby spolu celkovo 48 dní. Takto dlhá lehota je

neprijateľná, a preto postupom krajského súdu došlo k neospravedliteľným a neprípustným priet'ahom v konaní.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 a sp. zn. 6 Tost 2/2011 a krajským súdom pod sp. zn. 5 T 1/04 a sp. zn. 5 T 1/2011 s tým, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 € spoločne a nerozdielne od najvyššieho súdu a krajského súdu. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 311,22 € spoločne a nerozdielne od najvyššieho súdu a krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavnému súdu nie je presne známe, kedy bolo sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010, avšak má preukázané, že sťažovateľ už 15. decembra 2010 požiadal krajský súd o prepustenie z väzby, pričom tento o jeho žiadosti rozhodol 30. decembra 2010. Najneskôr v tom čase muselo už byť uznesenie najvyššieho súdu doručené. Preto sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu až 13. apríla 2011 bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

V podstate rovnaké úvahy sa vzťahujú aj na namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 T 1/04 v súvislosti s rýchlou konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. decembra 2010.

Žiadosť bola krajskému súdu doručená 17. decembra 2010, krajský súd o nej rozhodol 30. decembra 2010, uznesenie doručil 12. januára 2011 a v dôsledku sťažnosti podanej sťažovateľom predložil spis na rozhodnutie najvyššiemu súdu 25. januára 2011. Z uvedeného vyplýva, že prípadné prietahy v postupe a rozhodovaní krajského súdu sa ukončili najneskôr 25. januára 2011, lebo uvedeného dňa krajský súd splnil všetky zákonné povinnosti, ktoré v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa mal. Preto sťažnosť bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Pokiaľ do doby konania krajského súdu sťažovateľ zaraďuje aj obdobie od 11. februára 2011, keď bol spis spolu aj s uznesením najvyššieho súdu vrátený krajskému súdu, do 17. februára 2011, keď bolo uznesenie najvyššieho súdu krajským súdom doručené sťažovateľovi, nemožno s takýmto hodnotením súhlasiť, pretože doba doručovania uznesenia najvyššieho súdu je primeraná.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniam vedeným krajským súdom pod sp. zn. 5 T 1/04 a sp. zn. 5 T 1/2011 v súvislosti s namietanou nezákonnosťou uznesení krajského súdu z 30. decembra 2010 a 21. marca 2011, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Tak proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 T 1/04 z 30. decembra 2010, ako aj proti jeho uzneseniu sp. zn. 5 T 1/2011 z 21. marca 2011 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. O sťažnostiach bol oprávnený rozhodovať krajský súd v riadnom opravnom konaní, a preto bolo v jeho právomoci poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ využil právo podať sťažnosť proti uzneseniu z 30. decembra 2010. Či podal sťažnosť aj proti uzneseniu z 21. marca 2011, nie je ústavnému súdu známe.

Odlíšná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Tost 2/2011 pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Relevantné námietky sťažovateľa sa týkajú skutočnosti, podľa ktorej dôvodnosť väzby sťažovateľa sa má posudzovať podľa ustanovenia § 67 ods. 1 starého Trestného poriadku, teda nie podľa § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku, keďže podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na ustanovenie § 380 ods. 3 nového Trestného poriadku treba väzbu nariadenú v súvislosti so zrušením právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní samostatne posudzovať. Sťažovateľ sa s týmto právnym názorom nestotožňuje, pretože z ustanovenia § 380 ods. 3 nového Trestného poriadku uvedený záver najvyššieho súdu vyvodit' nemožno.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým zásadne konštatovať, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 bol sťažovateľ vzatý do väzby postupom podľa § 380 ods. 2 a z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku. Uvedené skutočnosti sú súčasťou výroku

uznesenia, proti ktorému nebola sťažnosť prípustná, a ktoré preto nadobudlo právoplatnosť. Sťažovateľ síce toto uznesenie napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale ako to vyplýva z už uvedeného, urobil tak oneskorene, a preto správnosť právneho posúdenia väzby sťažovateľa nemôže už ústavný súd skúmať.

Ďalej sa javí ako podstatné, že ďalším uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2011 z 3. februára 2011 (skúmanie ktorého je predmetom konania) bolo podľa jeho výrokovej časti jednak zrušené uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 T 1/04 z 30. decembra 2010 postupom podľa § 149 ods. 1 písm. a) starého Trestného poriadku, ale tiež s poukazom na dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) a c) starého Trestného poriadku bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá.

V podstate došlo k tomu, že iný senát najvyššieho súdu prekvalifikoval dôvodnosť väzby sťažovateľa, lebo kým podľa právneho názoru päťčlenného dovolacieho senátu najvyššieho súdu boli dôvody väzby dané podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku (na základe týchto dôvodov došlo k vzatiu sťažovateľa do väzby), zatiaľ podľa názoru trojčlenného senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o sťažnosti má byť väzba sťažovateľa dôvodná podľa § 67 ods. 1 písm. a) a c) starého Trestného poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že z procesného hľadiska nemá vytvorený dostatočný priestor na to, aby sa mohol záväzným spôsobom vyjadriť k otázke správnosti vymedzenia dôvodov väzby sťažovateľa najvyšším súdom v sťažnostnom konaní. V tomto smere chýba možnosť skúmať skoršie uznesenie dovolacieho senátu, keďže toto sťažovateľ včas nenapadol. Ani v prípade uznesenia senátu rozhodujúceho o sťažnosti nemôže ústavný súd skúmať prípadnú právnu kvalifikáciu väzby podľa nového Trestného poriadku, lebo podaná sťažnosť to neumožňuje. Sťažovateľ totiž posudzovanie väzby podľa starého Trestného poriadku nenamieta. Jadrom jeho námietky je totiž nesprávnosť právnej kvalifikácie jeho väzby v rámci starého Trestného poriadku.

Možno urobiť záver, že za daného stavu nie je možné už na prvý pohľad označiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011